

Csak a zene

Rutinosan szalamoszol a járókelők között, az utcanév-táblákat már régen nem kell figyelned, ismered az egerutakat, tudod, merre lehet rövidíteni. Senki nem mondja meg rólad, hogy nem itt születted, vörösseszőke hajaddal igazi bennszülöttnek látszol. A járdán hömpölygő tömegből csak az égre mutató gitárnyaknak köszönhetően tűnsz ki némiképp, egyedül ez jelzi, hogy művész vagy, más, mint a munkából hazafelé tartók vagy éppen a céltalanul lődörgők. Emiatt a másság miatt kellett kijönnöd, mert itt ez érték, otthon meg úgy éreztél néha, mintha keresztet cipelnél a válladon. Vagy ha nem is kellett, egyszerűen nem tudtad már elviselni magad körül a sok irigy embert, akik olyan mélyre ásták a maguk talentumait, hogy ebbe az árásba reménytelenül belesavanyodtak, és most erejüket megfeszítve igyekeznek mindenkit visszahúzni, aki nem adja fel az álmait. Olyan helyre vágytál, ahol tiszták a viszonyok, ahol mindenki a saját vágyaira figyel, de a többieket se gáncsolja. Amikor a borús hajnalon a repülő kerekei elhagyták a ferihegyi repülőtér aszfaltját, úgy éreztél, egy medence fenekéről rúgod el magad. Ahogy a gép orra áttörte a zárt felhőzetet és megláttad a Napot, mintha friss levegőhöz jutottál volna.

Az étteremben tárt karokkal vártak, azt mondták, a vendégek imádni fogják a kelet-európai akcentusodat, nekik csupán egyetlen kérésük van, a pontosság. Jól haladsz, de ma előfordulhat, hogy kicsit késni fogsz. A lényeg, hogy itt megkaptad a lehetőséget, amit odahaza sose. Lehet, hogy a *Nothing else matters*-szel kezded a műsort, nem a szokásos *Summer of '69*-nal. Itt sincsen sausage-ból a kerítés, néha besegítesz a kollégáknak, de ez természetes, egy csapat vagytok, a menedzser is ezt mondja mindig. Marokkói, de nagyon rendes. Olykor jólesik egy kis fizikai munka, zöldség pucolás vagy mosogatás, amúgy is kímélni kell a hangszáraidat, mert hosszútávra tervezel. Eszed ágában sincs haza menni a nihilbe, már meg se hallod, amikor anyád ezredszer is elmondja, hogy a szobádban minden úgy van, ahogyan hagytad, meg, hogy oda bármikor visszamehetsz, mindig lesz helyed. Gépiesen feleled, hogy nem, nem szeretnéd, és igen, ezért végeztél el a tanárképzőt. Kíváncsi vagy, mikor fogja ezt abbahagyni. Rendszeresen posztolsz videókat, anyád is regisztrált a facebookra, miután kijöttél. Folyton sóhajtozik, de egy haverod írta, hogy a múltkor összefutott muteroddal, aki úgy mesélt az itteni életéről, mintha te lennél Robbie Williams.

Azt hiszed, apád a lelke mélyén kicsit megért, hiába nem jön sose a telefonhoz. Fiatalon ő is zenélt, de végül Pestre se mert felmenni, hiába hívták, inkább a vágóhidat választotta, meg a túlórákat. Nem bocsátja meg, hogy te ott hagytál csapat-papot. Egy férfinak felelősen kell élnie, ezt hajtogatja, és szerinte ez a felelősség, a kisvárosi általános iskola reménytelensége. Bátyád a bezzeg gyerek, pedig csak azért eszi minden vasárnap a szüleinél a húsleveset meg a rántotthúst, mert a másodállás és a fusi ellenére se tudja normálisan eltartani a családját.

A sarkon túl ott az étterem, már csak kétszáz méter. You are late, mondja a marokkói főnök szemrehányóan, állával a sarok felé bök, aztán faképnél hagy. Próbálsz kivenni, hogy mi lehet a piros, hálószerű zsákban, az alakjáról krumplinak tűnik. Óvatosan a fehér csempének támasztod a gitárt, nyakadba akasztod a kötenyt. Miközben a hátad mögött próbálsz masnira kötni a pántját, arra gondolsz, hogy amikor ezzel készen leszel, mégis inkább a *Let me entertain you*-val kezdesz, arra rögtön beindul mindenki.